

SK

**Cirkev
v 21. storočí**

Extrémna krížová cesta 2019 Rozjímania

Cirkev v 21. storočí

Dlho som premýšľal nad životom prvých kresťanov. Nemali kostoly, médiá, školy, chýbali im vzdelaní kňazi, peniaze, no napriek tomu ich počet neustále rástol. To všetko máme, ale aj tak je nás čoraz menej. Nakoniec som zistil, v čom tkvelo tajomstvo prvých kresťanov. Prví kresťania boli vďaka pôsobeniu Božej milosti natoľko dobrými ľuďmi, že ostatní chceli s nimi tráviť čo najviac času až tak, že chceli byť ako oni. Čaro prvých kresťanov spočívalo v tom, akými boli a boli to nádherní a dobrí ľudia, skrátka boli skvelí.

Slovo „býť skvelý“ som použil zámerne, lebo je veľmi dôležité. Je to podobné, ako keď niekto povie: „Videl som skvelý film, veľmi sa mi páčil a mal som z neho skvelý pocit.“ Skvelý človek je niekto, s kým chceme tráviť čas. Chceme s ním byť.

To je práve to, čo Cirkev 21. storočia potrebuje. Potrebujeme sa s Božou pomocou stať skvelými ľuďmi. Natoľko skvelými, že ostatní s nami budú chcieť tráviť čas. A budú chcieť byť takí, ako sme my. Až potom začne Cirkev rásť a naplní sa.

Cirkev 21. storočia je Cirkvou skvelých ľudí – ľudí, ktorí sa nenarodili ako skvelí, ale ktorí sa takými stali. Menili sa a napriek vlastným pádom dokázali nájsť v sebe dostatok síl, aby opäť vstali a práve to z nich robilo dobrých ľudí.

Extrémna krížová cesta je cesta pádov, cesta prekonávania prekážok a vlastných obmedzení práve preto, aby sme sa stali dobrými ľuďmi.

Dôležité na tejto ceste sú ťažké a extrémne podmienky. Ježiš hovorí: „Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, zachráni si ho.“ (Lk 9, 24).

Táto cesta je cesta nového začiatku. Môžeš na nej prekonať hranice vlastného pohodlia a komfortu a odkryť tak nový svet. Môžeš tu nájsť nový zdroj inšpirácie žiť lepší život. Je to cesta krajšieho života! Ak začneš meniť svoj postoj k životu, začneš byť výnimočný a môžeš stať inšpiráciou pre druhých ľudí. Tak ako hovorí Ježiš, aby ste mali život hojnejšie.

Práve preto je Extrémna Krížová Cesta. Ježiš odpovedal:

„Ja som brána. Kto vojde cezo mňa, bude spasený; bude vchádzať i vychádzať a nájde pastvu.

Zlodej prichádza, len aby kradol, zabíjal a ničil. Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie.

Ja som dobrý pastier. Dobrý pastier položí svoj život za ovce.

Extrémna Krížová Cesta je brána. Ak cez ňu prejdeme, môžeme nájsť hojnejší život.

kňaz Jacek WIOSNA Stryczek

I. Zastavenie – Pán Ježiš je odsúdený na smrť

Hoci by sme vo svojom živote urobili bezpočetné množstvo dobrých vecí, stále sa nájde niekto, kto z nás bude chcieť ponížiť. Nikto nevie prečo, ale zlých ľudí znervózňujú dobrí ľudia. Je potrebné, aby sme si to uvedomovali a aby sme na to boli pripravení. Aj Ježiš bol odsúdený, a predsa nikomu nič zlé neurobil.

Lukášov príbeh

Pred nedávnom som sa pohádal so svojou ženou. Riešili sme to, že si kúpila ďalšie poštové známky do svojej zbierky. Patrične som jej to okomentoval. Začala hádka. Spočiatku sme sa naťahovali o to, kto z nás má pravdu: „To ja mám pravdu!“, „Nie, to ja mám pravdu“. Boli sme obaja natoľko podráždení, že sme sa rozhodli, že sa prestaneme hádať a že každý z nás bude chvíľu sám.

Máme takú vzájomnú dohodu, že každé nedorozumenie si chceme vysvetliť až do konca. Venujeme tomu toľko času, koľko je potrebné. Je to dosť ťažké, lebo musím bojovať so svojim hnevom, ktorý mi našepkáva: „Ako to mohla spraviť! Veď to ja mám pravdu!“. Opäť sme sa stretli. Najprv mala slovo jedna strana a tá druhá iba ticho počúvala. Potom hovorila druhá strana a tá prvá iba počúvala. Postupne sme krok po kroku prišli na celý koreň nášho nedorozumenia. Tento spôsob komunikácie nás spolu zblízuje. Pretože sa máme radi, sme ochotní na riešenie našich nedorozumení venovať toľko času, koľko je potrebné. Také rozhovory veľmi tvorivé a

mnohokrát zistíme, že koreň nášho problému je úplne niekde inde, než sa nám zdalo na začiatku. Každé nové zistenie, ku ktorému dospejeme po vzájomnej hádke, je pre nás obrovskou príležitosťou meniť samých seba kvôli tej druhej osobe.

Záver:

Kresťania sú ľuďmi pokoja. Neprichádzajú s obvineniami, ale snažia sa pochopiť jeden druhého. Neposudzujú druhých, ale hľadajú k nim cestu.

Ježišu, zmiluj sa nad nami.

II. zastavenie – Pán Ježiš berie kríž na svoje plecia

Niekdy sa v našom podvedomí zobudí túžba po komfote a pohodlí, hľadáme miesto, kde sa môžeme pohodlne usalašiť, začína nás ovládať lenivosť. No, hlboko v podvedomí sa stretávame s otázkou, prečo sme tu a hľadáme zmysle nášho života. Život má zmysel práve vtedy, ak robíme niečo užitočné, a nie vtedy, ak si ho len tak nečinne užívame. Prijat' nové výzvy v živote prináša radosť. Lenivosť je zdrojom znechutenia robiť čokoľvek. Ježiš sa nebál prijať nové výzvy. Vzal na svoje plecia kríž.

Oskarov príbeh

Cestu po ktorej kráčam som kedysi našiel v službe iným. Som lekár a keďže som pracoval v zahraničí v rôznych nemocniciach, bol som nútený niekoľkokrát zmeniť aj miesto svojho bydliska. Hneď v prvých dňoch po mojom príchode na nové miesto som išiel navštíviť miestneho farára alebo kaplána a ponúkol som sa im, že im rád s niečím pomôžem. Neponúkal som im žiadne hotové riešenia – reagoval som na ich potreby: asistoval som pri sv. omšiach, učil som birmovancov, pomáhal som pri rozdávaní sv. prijímania. Po svojom návrate do rodnej krajiny som sa usídlil v neveľkom mestečku. Aj tu som ponúkol svoju službu – za úlohu som dostal naučiť deti miništrovať. Mal som mať na starosti jedenásť chlapcov a jedno dievčatko. Pozoroval som deti, ako pracovali pred tým - mali v sebe veľa nadšenia, ale málo poznatkov. Spočiatku som o tejto novej úlohe nebol dosť presvedčený, veď som robil už aj väčšie a dôležitejšie činnosti. Ale rozhodol som sa, že to predsa len skúsim. A tam sa niečo vo mne

zlomilo. Deti som sa opýtal: „Prečo ani jeden z vás nestojí rovnako pri oltári, každý má inak zložené ruky a všetko robíte naopak?“. Dostal som takúto odpoveď: „A odkiaľ máme vedieť, ako sa to správne robí, keď nás to nikto pred tým nenaučil?“.

Moje pochybnosti sa v tej chvíli vytratili, boli totiž ako ovce bez pastiera (pozri Mk 6, 34). Obetoval som sa celý pre túto činnosť. Každý týždeň som ich niekoľko hodín učil, čo a ako robiť a predovšetkým, aký to má zmysel. Vytvárali sme vzájomné priateľstvá cez futbal, na výletoch, na túrach alebo pri ohadzovaní sa snehovými guľami. S úžasom som pozoroval, ako rýchlo sa učia novým veciam, ako získavajú nové zručnosti ako sa rozvíjajú. Na konci musel každý z nich urobiť záverečnú skúšku, ktorá pozostávala z teoretickej a praktickej časti. Požiadavky boli vysoké, o to väčšia bola radosť, keď sa im podarilo skúšku spraviť.

Po ukončení praktickej časti ich kurzu, prišli na rad rozhovory o Bohu, náboženstve a o rôznych zložitých situáciách. Postupne moji zverenci preberali aj moje povinnosti. Dnes sa už samostatne zapájajú do organizácie rôznych kurzov, farských podujatí alebo do charitatívnych projektov. Je to skupina skvelých mladých ľudí, ktorí si budú vedieť poradiť v živote aj sami. Oslovujú nových mladých ľudí, formujú ich a pracujú na svojom raste. Vytvoril som si pevné vzťahy s ľuďmi, o ktorých sa môžem oprieť a s ktorými môžem pracovať na nových zaujímavých projektoch.

Záver:

Kresťania sú čínorodí ľudia. Nemusíme ich nabádať k tvorivej práci. Prirodzené je: kto sa modlí, má aj dostatok motivácie, aby mohol slúžiť iným.

Ježišu, zmiluj sa nad nami.

III. zastavenie – Pán Ježiš po tretí raz padá pod krížom

Iba ten, kto nič nerobí, nespadne. Ak sa prijmem nové výzvy, ak sa pokúsime prijať ich, môžeme sa pri tom veľa naučiť. Iba vytrvalý tréning je cesta k úspechu – to je základný princíp osobného rozvoja. Treba sa pokúšať znova a znova. Ježišovi sa s ťažkým krížom dôjsť až na vrch Golgoty. Nikto ho neoslodil od jeho kríža. Ak napriek slabosti, má v sebe dostatok síl.

Príbeh Kataríny

Nikdy som sa nezaujíkala o športové aktivity a dokonca mi nezáležalo na tom, aby som mala vyšportovanú postavu. Vždy som sa dokázala dobre obliešť, čiže tak, aby som zakryla prípadne „nedostatky“ mojej postavy. Môj manžel mal na to iný názor: zdravie a fyzická kondícia boli preňho veľmi dôležité. Odkedy sme spolu začali chodiť, narážali sme na seba v otázkach môjho vzhľadu a mojej fyzickej kondície. Tvrdila som, že predsa nevyzerám až tak zle a že občas chodievam na prechádzky alebo do posilňovne, a preto netreba nariekať. Mohol byť na tom aj horšie! Bol však neoblomný. Najprv mi to vyčítal, ale neskôr zvolil inú stratégiu, ktorá ma nakoniec dokázala zlomiť: ešte väčšmi začal dbať na pravidelnosť svojich tréningov, starostlivo si plánoval svoj jedálny lístok, meral si výsledky, s ktorými sa potom so mnou delil. Zároveň mi celý čas s kl'udom opakoval, že mu veľmi záleží na tom, aby jeho žena bola šikovná, zdravá a vyšportovaná.

Po určitom čase som začala cvičiť aj ja. Usúdila som, že ak je to preňho tak veľmi dôležité, chcem sa kvôli nemu zmeniť. Chcem priviesť na svet zdravé dieťa pre nás oboch. Chcem sa mu páčiť čo najviac a konečne sa chcem pozrieť na samú seba s úprimným pohľadom.

Na svojej zmene pracujem neustále, ale každým dňom vidím výsledky svojej premeny, predovšetkým je to vidieť v mojom vzťahu k môjmu manželovi, a pritom stačilo iba, aby som začala cvičiť.

Záver:

Kresťania sú ľuďmi askézy. Cvičia svoje telo. Vďaka tomu sú šikovnejší, ľahšie sa im riešia cudzie problémy a môžu pomáhať druhým.

Ježišu, zmiluj sa nad nami.

IV. zastavenie – Pán Ježiš sa stretáva so svojou matkou

Stáva sa, že sa zámerne vyhýbame stretnutiami s ľuďmi alebo že naše stretnutia sú iba povrchné a veľmi krátke. Pri skutočných stretnutiach si ľudia vymieňajú dôležité informácie. Niektoré takého informácie nás môžu znepokojiť a môžu nás vyrušiť z nášho pohodlia. Preto niektorí z

nás radšej nechcú nič vedieť, nechcú sa s nikým rozprávať, aby sa nemuseli zbytočne zaťažovať starosťami druhých. Ježiš nesie svoj kríž. Mária nesie vo svojom srdci Ježiša s celou ťarchou jeho kríža.

Hankin príbeh

Utrpenie našich blízkych sa často stáva naším vlastným utrpením. Záleží nám na nich, no sme bezradní a nedokážeme im pomôcť v trápení, ktoré prežívajú. Bolo to nie tak dávno, čo som v sebe nevedela nájsť odvahu na to, aby dokázala vstúpiť do zložitého sveta zranenej osoby, bála som sa, že ju ešte väčšmi zraním, že v nej vyvolám ťažké emócie a bolestné spomienky. A pritom nás život niekedy tak veľmi zraňuje: môj brat bojuje o život v nemocnici, kamarátovi zomrelo dieťa, kamarátkine manželstvo sa rozpadá, mojej známej sa narodil postihnutý syn, môj blízky náhle prišiel o všetko, čo v živote dosiahol. Prežívala som každú z týchto situácií, ale nebola som schopná prežívať ich spolu s tými, ktorých sa tieto bolestné udalosti bytostne dotýkali. V určitom okamihu som si uvedomila, že môj postoj bol až príliš egoistický a že takéto pomýlené presvedčenie má mnoho ľudí, mysliac si, že práve tak dokážu ochrániť emócie trpiacich. V skutočnosti som chránila samú seba, chcela som sa vyhnúť konfrontácii s novou, nepredvídateľnou a nepríjemnou situáciou.

Kam viedol takýto postoj? Nútil ma zotrvať vo svete predstáv, ktoré sprevádzali pocity viny, cítila som súcit, ktorý však neprinášal žiadne ovocie. Pritom osoby, ktoré bojujú so svojim utrpením, ostávali samy, bez toho, aby ich niekto utešil, bez záujmu druhých, bez obyčajnej prítomnosti druhej ľudskej bytosti, a to práve vo chvíli, keď to najviac potrebujú.

Vo chvíli, keď som si uvedomila, akú beznádej prinášam svojim postojom, rozhodla som sa ho zmeniť. Nie vždy je to ľahké a nie vždy sa mi v tom darí. Ale snažím sa premáhať samú seba, beriem do rúk telefón a vytáčam číslo, stretávam sa a rozprávam sa s tým, ktorý potrebuje moju blízkosť. Snažím sa počúvať, povzbudiť, povedať niekoľko milých slov, pýtam sa, či mu môžem nejako pomôcť, dávam mu najavo, že je pre mňa veľmi cenný a dôležitý človek. Stačí iba tak málo, alebo je potrebné urobiť až tak veľa? Veľakrát sa potom stretávam s poďakovaním, niekedy som jednoducho príjemne prekvapená, aký to malo pozitívny vplyv. Ak niekomu poskytnete priestor, on to dokáže vycítiť a začne sa otvárať. A niektorí vám začnú až dôverovať.

Svätý Pavol píše: „Neste si vzájomne bremená a tak naplníte Kristov zákon.“ (Gal 6, 2). Vo svojom srdci chcem niest' bremená svojich blízkych.

Záver:

Kresťania nie sú ľahostajní voči utrpeniu druhých. Majú odvahu pomáhať práve tam, kde niekto trpí.

Ježišu, zmiluj sa nad nami.

V. zastavenie – Šimon z Cyrény pomáha Pánu Ježišovi niest' kríž

Ľudia sa častokrát sťažujú a nariekajú. Niekedy to vyzerá tak, ako keby každý človek mal veľmi ťažký život. Ale ako by vyzeral svet, keby sme jeden druhému nepomáhali? Ako by nám bolo, keby sme si na svoje plecia nekládli aj starosti druhých ľudí? Teraz Ježiš potrebuje pomoc a dostane ju.

Anonymný autor

Možno poznáš ten pocit, keď pod ťarchou vlastných hriechov a slabostí sa ti podlamujú nohy. Ťaží ťa pocit viny ... Aj ja poznám ten pocit. Len nedávno som sa naučil, že nemá zmysel uzatvárať sa v samote, lebo práve prítomnosť druhého človeka vám dokáže pomôcť.

Neviem, kedy presne sa začal môj problém, lebo časové hranice nie sú presne zadefinované, ale celé to trvalo približne jeden rok. Mám skvelú manželku, dve úžasné deti a prácu, ktorá ma baví. Napriek tomu všetkému, som sa zaplietol do problému s alkoholom. Za celý rok bolo viac dní, keď som si vypil ako dní bez alkoholu. A nemám na mysli neškodný pohárik vína alebo pivo večer. Neopíjal som sa do nemoty, ale pil som dosť na to, aby som dosiahol typickú iskru v oku, uvoľnil sa a mal lepšiu náladu. Spočiatku som to bral ako odmenu a prostriedok na zlepšenie nálady – veď po ťažkom dni v práci som si zaslúžil trochu sa odreagovať ... Pil som sám, skrýval som sa, alebo som pil vtedy, keď všetci zaspali ... Bol som v tom šikovný a moja žena si nikdy nič nevšimla. Postupne som potreboval čoraz väčšie množstvo alkoholu. Stávalo sa mi, že som sa ráno zobudil a ešte stále vo mne pôsobil alkohol, ktorý som vypil v noci. Nakoniec som zistil, že

nad tým strácam kontrolu. Uvedomil som si, že moje správanie je nenormálne a riskujem príliš veľa. Ved' alkohol nakoniec dokáže vyvolať nielen psychickú ale aj fyzickú závislosť, rozhodol som sa, že s tým prestanem. Bohužiaľ, nedokázal som to. Aj po troch mesiacoch, odkedy som si uvedomil, že s alkoholom mám problém, bol som stále na tom istom mieste. Pochopil som, že sám si s tým nedokážem poradiť. Raz ráno som nechal na stole svojej manželke list, v ktorom som jej napísal, že mám problém a prosím ju o rozhovor. Keď som jej všetko vyrozprával, bola ustarostená. Nebola na mňa nahnevaná, nič mi nevyčítala, len bola smutná. Opýtala sa ma, ako mi môže pomôcť. Dohodli sme sa, že vždy, keď príde na mňa pokušenie a chuť vypiť si, poviem jej to. A výsledok? Od toho času až doteraz, keď píšem tento text, prešli asi štyri mesiace a za túto dobu som padol iba dvakrát ... Môj problém takmer okamžite zmizol. Prečo? Lebo som ho v sebe nedusil. Netrval som na tom, že si s tým poradím sám. Poprosil som o pomoc druhého človeka. Nebolo ľahké priznať si, že som slabý. Nikdy to nie je ľahké. Musíte prekonať obavu z toho, ako zareaguje tá druhá osoba, musíte bojovať s pocitom hanby, musíte sa postaviť pred druhého človeka s úprimnou pokorou. Pokiaľ si nevieš poradiť so svojím hriechom, skús najprv pomenovať svoj problém. Obráť sa na niekoho, komu dôveruješ. Popros ho o pomoc, ktorá ti pomôže vyhrať tvoj boj so slabosťami. Stojí to za to, lebo to môže byť začiatok alebo návrat ku krajšiemu životu.

Len nedávno som si uvedomil, že celý rok, keď som bol po uši v probléme s alkoholom, moja manželka a moje deti trávili čas s niekým úplne iným, než som teraz...

Záver:

Aj kresťania majú svoje problémy a slabosti, ale majú tiež odvahu, aby s nimi bojovali a aby si navzájom pomáhali.

Ježišu, zmiluj sa nad nami.

VI. zastavenie – Veronika podáva Pánu Ježišovi ručník

Byť jemný, citlivý a pozorný - to všetko preto, aby sme mohli stáť v blízkosti iného človeka. Nie preto, aby sme s ním mohli riešiť nejaké povinnosti, ale aby sme pri ňom mohli stáť. Byť v jeho blízkosti.

Agelin príbeh

Vo svojom živote som dlho čakala na lásku. Čakala som a bola som v tom pasívna. Láska mala prísť sama, bez môjho pričinenia. Predstavovala som si, že sa jedného dňa v mojom živote zjaví neobyčajný muž, ktorý ma bude dobývať a ktorý ma bude zbožňovať a náhle môj svet opäť začne žiarit' farbami dúhy. Konečne budem šťastná. Medzitým prešlo niekoľko rokov a ja som stále očakávala príchod mojej lásky, nič sa však nezmenilo. Nakoniec som zistila, že moje čakanie neprináša žiadne ovocie.

Rozhodla som sa, že je čas zmeniť stratégiu. Mala som dobrého, možno tak trochu obyčajného kolegu, ktorý ma za celý ten čas odkedy sa poznáme, ani raz nesklamal. Vždy som sa mohla naňho spoľahnúť. Niekedy som možno zatúžila vedieť, čo si o mne myslí, ale nikdy som nemala odvalu, aby som sa ho na to spýtala. Až raz som sa rozhodla, že sa mu zdôverím a poviem mu, že pre mňa znamená veľmi veľa, je pre mňa vzácnym a dôverujem mu. A čo? Možno to nebolo tak, ako som si to kedysi predstavovala. Sama som prišla s iniciatívou a vyznala svoje city, čo bolo nakoniec pre mňa dosť ťažké. Ale ukázalo sa, že aj on ma obdivuje a veľmi mi dôveruje. Na tej dôvere sme postupne vybudovali našu vzájomnú lásku a neskôr aj vydarené manželstvo. Moja odvaha odhaliť svoje vnútro druhému človekovi spôsobila, že som získala oveľa viac, než som čakala. Bolo to podobne ako Veronika, ktorá prejavila skutok lásky voči inej osobe a nečakala, že naspäť dostane na šatke otláčenú podobu nášho Vykupiteľa.

Chcem, aby môj postoj voči druhým bol postojom otvorenej lásky a podobne ako sv. Veronika si chcem všimnúť, kde a ako môžem vyjsť druhej osobe naproti, podať jej pomocnú ruku, dať jej najavo, že nie je sama.

Záver:

Kresťania nečakajú na prejavy lásky, že ich niekto začne mať rád, ale sami prejavujú lásku iným.
Ježišu, zmiluj sa nad nami.

VII. zastavenie – Pán Ježiš druhý raz padá pod krížom

Ľudia, ktorým sa vo všetkom darí, sa neskôr stávajú nešťastnými práve preto, že získali všetko. Už sa nemusia snažiť, robiť si starosti. Naopak tí, ktorí stále musia pracovať na sebe, dostávajú

za svoju snahu odmenu. Ježiš padol veľakrát. Jeho druhý pád je symbolický a má nám pripomenúť, aby sme sa nikdy nevzdávali, aby sme sa stále pokúšal opäť vstať.

Martinov príbeh

Pamätám si, ako by to bolo včera. Bola to moja prvá a posledná krádež v živote. Mal som vtedy dvanásť rokov. Bol slnečný letný deň. Moji kamaráti ma prehovorili, aby som s nimi išiel do blízkeho obchodu, že sa vraj dajú lacno kúpiť CD-čká. Do obchodu sme vošli všetci naraz a nič zvláštne sa nedialo. Stál som medzi regálmi a pozeral som si vyložený tovar. Po chvíli prišiel ku mne kamarát a ukradomky mi zašepkal: „Schovaj to!“ Strkal mi pod bundu CD-čko bez obalu. Povedal som: „Nie!“ „Tak aspoň dávaj pozor, či sa niekto nepozera,“ reagoval na moje odmietnutie. Všetky CD-čká si schoval do nohavíc a vyšli sme z obchodu. Nezobral som si žiadne krasnuté CD-čko. Bol som znechutený z toho, že som bol zatiahnutý do niečoho, čo som vôbec nechcel urobiť. Neskutočne som sa hanbil za to, že som nenašiel dost' odvahy, aby som sa postavil na odpor. Strach z toho, že ma moji kamaráti vylúčia zo skupiny a prischne mi prezývka „sväťušká“, sa zdali byť oveľa silnejšie.

Teraz, keď pozerám na náramok Extrémnej krížovej cesty, ktorý už nosím štvrtý rok, je na ňom nápis: „Žiť extrémne sa opláti“ a uvedomujem si, že to určite nie je heslo, ktoré by ma vyzývalo k takým činom, ako bola moja krádež z detstva. Tu ide o niečo úplne iné – heslo hovorí: „Neboj sa, nestaraj sa, čo niekto o tebe bude hovoriť, môžeš padnúť, ale znovu vstaň, aby si mohol konať dobro“. Ak ma dnes prepadne podobný strach, ktorý som mal vo svojich dvanástich rokoch, spomeniem si na toto heslo. Také situácie sa stávajú napríklad aj v zamestnaní, keď sa ma kolegovia pýtajú, kde som strávil dovolenku a ja sa hanbím priznať, že som bol na duchovných cvičeniach. Niekedy musím trpezlivo vysvetľovať mojim neveriacim známym, v čom spočíva služba rozdávatel'a sv. prijímania v kostole. Keď sa žehnám pred jedlom v závodnej jedálni, keď zorganizujem zbierku na charitu v našej firme, kde obetujem svoj voľný čas a kde mi prischne prezývka niekoho, kto sa chce zapáčiť šéfovi, lebo dobrovoľníctvo je spoločensky uznávaná a moderná činnosť.

Keď hľadím na Ježiša a Jeho kríž, vnímam, že môžem spadnúť, ale práve to ma má naučiť, že aj pád sa dá premeniť na dobro. Teraz viem, že odvaha dokáže premôcť strach, že vernosť

hodnotám, ktorým verím, môže zvíťaziť nad strachom z vylúčenia a neprijemného hodnotenia druhých.

Záver:

Kresťania majú isté zásady a majú odvahu žiť podľa nich.

Ježišu, zmiluj sa nad nami.

VIII. zastavenie – Pán Ježiš stretáva plačúce ženy

Byť citlivý, neznamená byť úzkostlivý a nariekať. Slzy totiž mnoho ráz skresľujú skutočnosť. Keď človek narieka, zamestnávajú ho skôr vlastné emócie, než by mal triezvy pohľad na to, čo sa v skutočnosti stalo. Môžeme stáť v blízkosti druhého človeka, prežívať jeho skúsenosť, môžeme nad ním nariekať, ale pritom sa s ním vôbec nemusíme stretnúť. Ježiš si zachoval svoju citlivosť, dokonca aj vtedy, keď sám veľmi trpel.

Olinkin príbeh

Keď pozerám na plačúce nevesty, vidím „spoločenstvo plačúcich“. Z nejakého dôvodu nás veľmi priťahujú „strašné“ príbehy: niekto je chorý, ktosi mal nehodu, zomrel, niekoho zabili. Samé emócie, plač a smútok z toho, aký ťažký je ten náš život a ďalej za tým je len prázdnota. Dajú sa vôbec na niečo zmeniť náš smútok a strach? Nemali by sme ich zmeniť na hľadanie dobra a na starostlivosť o druhých?

Raz v zime som strávila niekoľko dní so svojimi priateľmi v horách. Počas prvých troch dní som si musela vypočúť lavínu sťažností: vadilo im, že bolo málo snehu, že sme nemohli ísť na konské záprahy, že v našom hoteli bol odstavený bazén, že praženica na raňajky bola príliš drobivá a káva veľmi slabá, a tak donekonečna samé zlé veci. Je až zarážajúce, ako ľahko sa dá nájsť dôvod na nariekanie! Moji známi sa nakoniec vracali s pocitom strateného času a s množstvom neprijemných zážitkov.

V tú istú zimu som sa vybrala do hôr ešte raz, teda tam, kde už bol sneh a kde boli aj termálne kúpele. Na raňajky som si dala to, na čo som mala chuť, okrem praženice. V podstate, bol to celkom vydarený pobyt!

Uvažovala som nad tým, čo také zaujímavé je na tom nariekaní, že tak ľahko sa necháme doň vtiahnuť. Musí to byť niečo veľmi lákavé. Všimla som si, že okolo nariekania sa vytvára akési „spoločenstvo“. Zistila som, že predovšetkým ja rozhodujem o tom, aký budem mať deň, čo si budem všímať, keď sa ráno prebudím. Či si budem vážiť to, že ráno mám čas na kávu a raňajky, alebo či si radšej budem robiť starosti, že je opäť pondelok a ja si nemám čo obliecť. Keď sa riadim podľa jednoduchej zásady: „hľadaj dobro namiesto toho, aby si nariekala“, som šťastná. Je vôbec potrebné nariekať?

Záver:

Kresťania nenariekajú. Jednoducho to nerobia.

Ježišu, zmiluj sa nad nami.

IX. zastavenie – Pán Ježiš tretí raz padá pod krížom

Je to pravda, že Boh pripustí také utrpenie, ktoré sme schopní uniesť? Skôr nie. Sú ľudia, ktorí zomierajú pod ťarchou ich kríža. Život nás skúša. A my skúšame, či sa pod jeho ťarchou stále dokážeme postaviť. Je veľa takých, ktorí si nemysleli, že až tak veľa dokážu znieť ...

Tomášov príbeh

Zhruba pred tromi rokmi som sa v noci vybral so svojimi priateľmi do hôr. Chceli sme vystúpiť na štít, ktorý nebol až taký vysoký. Počas výstupu som si však uvedomil, že moje schopnosti sú dosť obmedzené. Bol som veľmi nespokojný zo samého seba a zo svojej fyzickej sily. Keď som už zostupoval, uvedomil som si, že sa s tým nemôžem zmieriť. Keď sa vrátim, musím urobiť zásadnú zmenu, musím vziať zodpovednosť za svoj život do vlastných rúk, aby som sa už nikdy nemusel ocitnúť v podobnej alebo ešte horšej situácii ako dnes.

Začal som tak, že som upratal miesto, v ktorom som žil, aby som mal viac priestoru, kde by som rozvíjal nové plány. vzdal som sa toxických priateľstiev a prestal som strácať zbytočne čas, pretože mi to bránilo naplňať môj cieľ. Začal som si prehlbovať vedomosti o športe a spôsobe výživy. Takmer rok som doslova bojoval so sebou samým v posilňovni alebo v plavárni, ale

nakoniec sa mi podarilo zhodiť vyše 20 kg. Vo svojom voľnom čase som sa aktívne venoval dobrovoľníctvu a získaval som nové schopnosti.

Záver:

Kresťania sa nest'ážujú, ale tvrdo pracujú na sebe samých.

Ježišu, zmiluj sa nad nami.

X. zastavenie – Pána Ježiša vyzliekajú zo šiat

Čo v sebe ukrývame? Veľa ľudí vyzerá navonok skvelo. Najčastejšie je to len vonkajší dojem. Až tak veľmi sa od seba navzájom nelíšime. Každý z nás so sebou nesie veľa problémov. Sme ako zamotané kľbko rôznych starostí. A musíme s nimi žiť. Ježiš má na svojom tele veľa rán. Šaty, ktoré z neho strhávajú, mu otvárajú zaschnuté rany. Ježiš je jedna obrovská rana.

Hankin príbeh

Musím povedať, že som obyčajné dievča, ale v minulosti som bola nesmierne stratená, rozrušená, v hlbokej apatii, mrzutá, plná odporu. No práve. Keby som mala zhodnotiť svoje schopnosti, tak som priemerná, ale keď sa pozriem na svoje emócie, často som nestabilná. V detstve mi moji rodičia často pomáhali pri školských úlohách a od toho závisel môj ďalší rozvoj. Nechcela som sa s tým zmieriť, že si s tým neviem poradiť sama a nevedela som sa posunúť ďalej. Konfrontácia seba samej, mojich vrodových vlastností a môjho charakteru s požiadavkami, ktoré mi kládlo moje okolie, to ma priviedlo k tomu, že som začala pohrdať sebou samou.

Avšak vďaka niekoľkým udalostiam, ktoré som zažila v mojom živote, som opäť našla vnútornú rovnováhu a opäť som začala žiť naplno. Jedna z týchto udalostí siaha do obdobia, kedy som prežívala veľký bôľ, smútok a mala som veľký pocit samoty. Bola som vtedy veľmi mladá. V jedno hmlisté ráno som sa ocitla na brehu rieky. Nikto tam nebol, bola som úplne sama a cítila som, že sa odtiaľ už nikdy nevrátim, že tu sa končí môj život, krok od miesta, na ktorom stojím. Stála som tam a nebola som schopná ani plakať. Náhle sa niečo vo mne ozvalo. Začala som uvažovať racionálne, že sa predsa nič nemôže stať, ak ma ľudia uvidia takú, aká som, moju

priemernosť, s mojimi slabosťami, ak uvidia moju - ako som si vtedy myslela - špinu. S poslednými zbytkami svojich síl som odtiaľ odišla otupená. Vďaka zážitkom, ktoré som mala neskôr, som celkom vyzdravela ...

Už vtedy, ale aj dnes, po mnohých rokoch, ktoré uplynuli od toho dňa, som bola presvedčená, že to, čo mi pomohlo prekonať tie ťažké dni, bol pocit prítomnosti Božej lásky - nešlo tak ani o lásku mojich rodičov, ktorou ma neustále zahŕňali, ale išlo práve o Božiu lásku. Dokonca aj vtedy, keď som nebola schopná niečo cítiť, Boh sa mi pripomenul a láskavo ma napomenul. Od udalosti pri rieke sa snažím prijímať seba samú takú, aká som, takú, ako som v Jeho očiach. S ochotou prijímam o sebe pravdu, ale nielen tú, ktorá je niekedy nepríjemná, ale predovšetkým pravdu o láske, o tom, že som milovaná. Vďaka tomu dokážem nájsť v sebe radosť, som schopná milovať a byť milovaná.

Záver:

Kresťania sa ponárajú do Božej lásky. Vďaka tomu sa ich rany hoja.

Ježišu, zmiluj sa nad nami.

XI. zastavenie – Pán Ježiš je pribitý na kríž

Predstav si, že ležiš vystretý ako doska. Si úplne paralyzovaný. Chcel by si vstať, niečo urobiť, ale nedá sa. Dá sa predsa len niečo urobiť? Skús si to na chvíľu predstaviť a pokús sa nájsť nejaký zmysel života, keď už nemôžeš nič urobiť. Jediné, čo ti ostalo, je slobodná vôľa a tvoje srdce. Môže milovať. Možnože práve teraz, keď je Ježiš pribitý na kríž, miluje ešte viac...

Tomášov príbeh

Môj otec ma v živote ničomu nenaučil. Nepodporoval ma. Skôr naopak, pristrihoval mi krídla tým, že mi neveril a pohrdal mnou. Nebol medzi nami žiaden vzťah. Moje sebavedomie mužskosti pokrívkavalo. Chýbali mi typicky mužské zručnosti a istota, že som schopný muž, ktorý si dokáže poradiť aj v bezvýchodiskových situáciách. Už som toho mal dosť. Mohol so si vybrať. Buď sa budem večne trápiť a budem donekonečna frustrovaný kvôli svojej vlastnej

slabosti a budem sa hnevať na svojho otca, alebo sa rozhodnem zvíťaziť raz a navždy so svojou slabosťou. Vybral som si tú druhú možnosť.

Aj napriek tomu, že som nebol vôbec zručný, nemal som žiadne skúsenosti ani vedomosti, rozhodol som sa, že úplne sám bez cudzej pomoci zrekonštruujem našu kúpeľňu. Podarilo sa mi získať zručnosti, skúsenosti a vedomosti a dosiahol som svoj cieľ. Počas rekonštrukcie postupne vo mne rástol pocit sebadôvery vo vlastné schopnosti a zisťoval som, že úmerne opadá pocit frustrácie a hnevu voči otcovi. Zároveň sa diametrálne zmenilo správanie môjho otca voči mne – bol zaskočený mojimi zručnosťami a tým, aký som šikovný. Zrazu vo mne videl seberovného chlapa, čo sa dokáže postaviť k problémom zodpovedne a začal si ma vážiť.

Záver:

Kresťania neobviňujú ostatných, ale berú zodpovednosť za svoj život do vlastných rúk.

Ježišu, zmiluj sa nad nami.

XII. zastavenie – Pán Ježiš zomiera na kríži

Zomrieť je prirodzená súčasť života. Každý z nás raz zomrie. A hoci vieme, že nás čaká smrť, máme pred ňou strach. Preto je dobré odumierať, aby sme sa so smrťou postupne zmierili. Niekedy je dobré stratiť starý život, aby sme mohli získať nový. Ježiš na kríži nezomrel definitívne. Ježiš, zomierajúc, vstal z mŕtvych.

Dávidov príbeh

Pred šiestimi rokmi sa moji rodičia rozhodli, že sa rozídu. Po tridsiatich rokoch spoločného života?! Pre mňa, dospelého muža, to bol neuveriteľný šok. Nesúhlasil som s tým. Hádal som sa s otcom, obviňoval som ho, až nakoniec sme sa prestali rozprávať. Rodičia boli pred rozvodom na nože, vzájomne sa obviňovali a urážky začali padať aj na moju adresu. Stále pribúdalo viac a viac klamstiev a otec začal pochybovať, či vôbec som jeho syn, až sa ma nakoniec zriekol ... Čo to má znamenať?! Veď sme boli usporiadaná rodina, ktorá bola nábožensky založená. Naozaj sme takí boli? Tradiční, kostolní katolíci. Pred dvomi rokmi, po Extrémnej krížovej ceste, ktorú

som sám pripravil, som začal pociťovať zodpovednosť za celú túto situáciu. Pochopil som, že sám musím zabojsovať o svojho otca. Modlil som sa. Vstúpil som do spoločenstva mužov. Bojoval som o každý krok podobne ako Ježiš, keď niesol ťažký kríž na Golgotu. Vďaka Nemu som si v jednej chvíli uvedomil, že to, čo bolo, už pre mňa nemalo žiadnu cenu. Odpustenie. Áno. Aby som mohol odpustiť svojmu otcovi, musel som najprv poprosiť o odpustenie ja jeho! Plakal som ako malé dieťa pred ním na kolenách úpenlivo som ho prosil, aby mi odpustil. Všetko zo mňa spadlo, cítil som, ako vo mne zomiera starý človek. Môj život sa začal meniť. Pochopil som, že skutočný život je život s Ježišom. Pochopil som, čo znamená Jeho smrť na kríži a čo znamená zvíťaziť nad smrťou. To ja som sa zmenil. Pochopil som, že na to, aby sa niečo zmenilo, je potrebné zomrieť. Cirkev XXI. storočia by mala byť Cirkvou zmien, ktoré nastanú len vtedy, ak zomrie náš starý človek. Dnes pomáhame druhým, aby našli cestu k Ježišovi, aby našli v sebe nového človeka. V našom spoločenstve spolu s ostatnými sa snažím pracovať na sebe, aby sa zo mňa stal skutočný muž. Nasledujúc príklad Ježiša, stáva sa zo mňa nový muž, otec a ... syn. Ježiš, daj mi pocit zodpovednosti za druhého človeka, aby som mohol žiť skutočný život!

Dávid, muž, otec, syn!

Záver:

Kresťania odumierajú, aby našli nový život.

Ježišu, zmiluj sa nad nami.

XIII. zastavenie – Pána Ježiša skladajú z kríža

Bezvládne telo, pochovaná nádej. Tí, ktorí milujú, milujú a bezprestajne držia Ježišovo mŕtve telo vo svojom náručí. Aká veľká môže byť láska, keď sa zo zúfalstva zrodí nová nádej.

Jožkin príbeh

Slávko zomrel na rakovinu, keď mal dvadsať rokov, vlastne zomrel na zápal pľúc. Keď si dnes spomeniem na tie chvíle, tak najviac mi utkvelo v pamäti to, že Slávko bol až do konca veselý a

stále myslel na druhých, nie na seba. Keď ho už opúšťali sily a vedel, že onedlho zomrie, v jednej jedinej vete, ktorú poslal cez SMS, vyjadril všetku svoju lásku a starostlivosť o tých, ktorých opúšťal: „Neplač, že sa niečo skončilo, ale teš sa, že si mohol niečo zažiť.“ Mohol pociťovať hnev, smútok, zatrpknutosť ... Mal veľa plánov, snov, ktoré už nikdy nebude môcť zrealizovať. A predsa nebojácne hľadel do budúcnosti a až do konca mu záležalo na ľuďoch, s ktorými bol. Jeho priatelia a rodina boli preňho dôležitejší než bolesť a strach. Napriek svojmu mladému veku Slávko žil nádherný život, a tak aj zomieral. O niekoľko rokov neskôr sa jeho život stal pre mňa vzorom a nadchol ma pre zmeny v mojom živote.

Záver:

Kresťania dokážu žiť pekný život, aj keď zomierajú.

Ježišu, zmiluj sa nad nami.

XIV. zastavenie – Pána Ježiša vkladajú do hrobu

Hrob Ježiša je zvláštne miesto. Sväté písmo hovorí, že Ježiš vstal z hrobu a na inom mieste, že Boh ho vzkriesil z mŕtvych. Vstal z mŕtvych sám alebo Ho vzkriesil z mŕtvych Jeho Otec? Možnože ich sily pôsobili naraz? Podobne ako dve magnetické polia, ktoré sa vzájomne priťahujú. Ježiš miluje Otca a priťahuje Ho k sebe. A Otec miluje Syna a takisto On chce byť s Ním. A vďaka sile ich vzájomného priťahovania našli ZMŔTVYCHVSTANIE.

Katkin príbeh

Pre nás bol najdôležitejší sobáš v kostole – nie kvety, svadobné auto, jedlo. Starali sme sa, aby všetko bolo vypracované do najmenších detailov. Mali sme sobáš so svätou omšou, obetné dary niesol slávnostný sprievod, prosby mali hlbokú myšlienku, celé to doprevádzal nádherný zbor. A všetko to pre nás pripravili naši priatelia, s ktorými sa poznáme práve z kostola. Vďaka všetkým tým krásnym prejavom sme sa cítili ako doma. Naše srdcia v ten deň boli zaplavené krásou, pokojom a radosťou. Je dobré mať priateľov, ktorým záleží na rovnakých hodnotách.

Tento nádherný sobáš bol výsledkom zmeny môjho postoja, ktorú som zažila po vstupe do spoločenstva. Chcela som sa viac zapájať do činnosti a byť aktívna. Nechcela som opäť sedieť ticho v kúte a čakať, kým si niekto všimne moje schopnosti a talent. Vedela som o daroch, ktoré mám a cítila som potrebu deliť sa o ne s ostatnými. Preto som sa hneď od začiatku podujala viesť modlitebnú skupinku a spevácky zbor, ktorý spieval na nedeľných omšiach. Onedlho prišlo ďalšie ovocie zmeny môjho postoja. Ja sama som mala priestor, kde som sa mohla učiť a rozvíjať svoj talent a ostatných som inšpirovala k zmene ich postoja! Odvahu byť aktívna a robiť niečo užitočné som preniesla aj do iných oblastí môjho života a dodnes z toho zbieram ovocie.

Všetko, čo som sa naučila v spoločenstve, kde som sa snažila aktívne zapájať, som preniesla do nášho manželstva. Spoločnú modlitbu v spoločenstve som zmenila na modlitbu manželov, diskusie o dôležitých témach na manželský dialóg, zodpovednosť za skupinku na zodpovednosť za rodinu. Bez rozvoja v spoločenstve a bez toho, aby som sa aktívne zapájala do jeho vytvárania, by som nevedela, ako si mám usporiadať svoj súkromný život. Čím viac som dávala ostatným, tým viac som získavala pre seba. Bola to jednoduchá matematika.

Záver:

Kresťania vytvárajú spoločenstvo ...

Ježišu, zmiluj sa nad nami.

XV. zastavenie - Zázrak

Kresťania majú to šťastie, že žijú v Božej prítomnosti. Vďaka nej majú viac síl a väčšiu múdrosť. Dej sa v ich životoch zázraky. Vďaka tomu sú z nich dobrí ľudia až tak, že ostatní chcú s nimi tráviť čo najviac času. Pri tomto zastavení sa modli, aby sa v Tvojom živote diali zázraky.

Mariánov príbeh

Zobrali sme sa v roku 2006. Nie hneď na začiatku sme mysleli na potomstvo. Viedli sme zaujímavý spoločenský život, mali sme veľa priateľov. Čoraz viac párov okolo nás už malo deti a my sme čoraz častejšie počuli otázku, kedy to príde na nás.

Začalo to celkom pokojne: prvé testy a prvé návrhy na terapiu. Neskôr sme na testy chodili čoraz častejšie, brali sme silné hormonálne lieky. Každý mesiac sme absolvovali to isté, stále dookola, čoraz viac sme boli plní očakávania a postupne rástlo naše sklamanie. Neskôr prišli na rad eticky diskutabilné lekárske postupy, až sme sa ocitli pred otázkou, aby sme zvážili oplodnenie in vitro. Dvakrát sme stratili malého anjelika. Bol to pád, morálny pád, prišli sme o vzťahy, stratili sme nádej, boli sme frustrovaní, upadali sme do beznádeje a zúfalstva. Ostala nám iba viera a láska. Láska nám pomohla zotrvať v manželstve. Vďaka viere sme boli otvorenejší na to, čo nám hovoria tí, ktorých nám poslal Pán do cesty. Opäť sme mali nádej. Zistili sme, že existujú aj lekári, ktorí dokážu poskytovať lekársku pomoc a pritom dodržiavať princípy kresťanskej viery. Do našich srdiec sa vrátil pokoj a úplne sme sa odovzdali Ježišovi. Nakoniec sme mohli zažiť Božiu prítomnosť v eucharistickom zázraku. O deväť mesiacov neskôr, 13. mája 2014, v deň výročia fatimských zjavení, sa nám narodil Matúš. V roku 2018 sa k nám pridala Lukáš.

Záver:

Kresťania sú ľuďmi zázrakov. Teraz je čas na Tvoju modlitbu a prosbu o zázrak. Modli sa, aby sa Tvoj život stal zázračný.